

Előfizetési árak
 Évesre 5 ft — kr.
 Fel " " " " " 2 ft 50 kr.
 Negyed " " " " " 1 ft 25 kr.
 Tanítóknak egy évre 3 ft — kr.

Hirdetések
 a legújatosabban számítotnak

B A J A

vegyes tartalmu hetilap

Megjelen minden vasárnap.

Egyes szám ára 8 kr.

Kéziratok nem adnak vissza.

Egy szomorú jelenség.

Az „életuntagság”, mely a civilizáció egyik korcs-szülöttje, nem csak az előrehaladt korú s küzdelmekben kifáradt emberiség, de az életet még nem ismerő s csak ennek köszönhetően álló ifjúságra is rányomta sötét bélyegét, mely elijesztő szomorú jelensége korunknak.

Már már nem ritkaság, hogy 10-12 éves gyermekek így kiáltanak fel — „meguntam az életet” vagy „megoldom magamat” s minden tartozkodás nélkül fennen társalognak apró barátjaikkal az öngyilkosság neméről. Hol, kitől tanulhatják ezt el, ha nem egymástól a házon kívül, hol számtalan példa lebeg előttük a nagy és kisebb városi hírek és események alakjában, mely képzeltokát felizgatva mintegy diosfényt von az öngyilkosok feje körül.

Míg a gyermekek otthon vannak, a goudos szülők féltékenyen igyekeznek őket megvédeni minden rossz benyomástól és befolyástól; de aztán ha elhagyják a szülői házat, hogy szellemi kincseket gyűjten menjenek az iskolákba, hi ellenőrizi a gyermekek erkölcsi és szívvilágát — mely pedig oly tág s oly vágyteli érzelmeikkel nyílik meg minden jó és rossz befogadására! (?)

Az öregek pauszát, hogy „már a múlt bűbénin esnek a gyermekek” nagyrészen, sajnos, hogy megvalósulva szemlélhetjük, s mióta a civilizáció rohamosan halad előre, egyik fölül nappali fényt terjesztve, másfelől annál hosszabbra nyúlik árnyéka. s ijesztő módon szaporodnak és tényszerűen ez árnyékban a vallástalanság, kényelemszeretet, nagyra-
 vágyás és álbüszkeség fiatal áldozatait, kiket a beteges képzelés az öngyilkosság örvényébe sodor, vagy ha van egy kis életérettség még is, a legjobb esetben tnya semmittevésbe slyéve a család és emberiség szegényére válnak.

Szegény erkölcsi nyomorultak, ki fog rajtunk segíteni, ha nem a szívképző iskolák, és a kötelességszerető emberek, kik az élet emez egyik legfontosabb erkölcsi eseményére a „kötelességszeretetre” fektetve a fősúlyt, ennek ismeretét és szeretetét át kellene vinniük a szegény ifjú szívekbe; de ha ezt oly erős testületek nem képesek kiadni, mit tehetnek gyenge egyedek? Mit tehet az aggódó szülő, ha gyermekeit telve hittal, jó reménnyel és szeretettel bocsátja utnak a nagyvilágba s azok e három isteni erény nélkül ares szívvél életuntant térnek vissza a családi tűzhelyhez. Használ-e itt többé a szülői szó?

Hibába mondja a jó anya sívár lelkü gyermekeinek: „légy erős, mert nagyobb lelki erény a szenvedéssel szembe szállva élni, mint az életet eldobni magunktól”. Szavainak, könyveinek többé nincs hatása s fájdalommal tapasztalja, hogy amit oly gondosan épített szerető lelke a családi körben, az a kicsi, de erősen hiit erkölcsi épület: a kötelesség szeretete egész alapjában megrendülve, összeomlással fenyegeti.

Melyik szülőnek ne volna a legforróbb óhajta, hogy gyermekeit, kiket él és küzd minden balvégzettel, testben lélekben életéretten lássa felvirulni? S mennyi csalódás éri e részben a szülőket!

A bűnt vagyis az „életuntagság” gyakran az iskolai rossz nevelésre hárítják, míg a tanítók viszont a házi nevelés hiányát okozzák. Itt-ott lehet is egyiknek másikat erre befolyása, bár egészen a korszellem az, a mi ez árnyat maga után vonja — s hogy szülőnek, s tanítónak ez árny kisebbítésén és eltűnésén lehetőleg váltva kellene közreműködnie, ez annál kívánatosabb lenne, minél gyakoribb áldozatokat követel magának az ugynevezett „életuntagság”, mert nemcsak a nagyvilágban mozgó, de a családi körben élő lányok erkölcsi világát is be-mélyítette már e ragályos betegség —

s itt e téren az anyáknak minden erőle-
 sebben fellépniek.

Ha minden anya jó példával mense elő tetteiben s nemcsak szavakkal; s több figyelmet fordítana gyermekeire, mint a nyilvános szereplésekre, vagy toletteljeire, ugy erős meggyőzőlésem, hogy egyelőre legalább leányaink között kevesebb lenne az ugynevezett „elkeseredett lélek”, mely világfájdalmára csak a haláltól remél gyógyír.

Csepegetés minden anya először is leánya szívébe az igazi mély tiszta val-
 lásosságot, mely a mások iránti részvét és szereteten alapszik. Hogy majdan, ha bánat vagy gondnok sújtják, felemelkedni tudjon önkörében övéiért. Nevelje őt fő-
 kép munkaszerezővé és kötelességszeretővé, hogy bámi csapás éri az életben, türel-
 lemrel munkálkodni és élni tudjon övéiért, mert sajnos, hogy a divatos nevelés kétébálól meglehetősen hiányzik a házi-
 aság és kötelességszeretet abójé, ami a leányt jó nővé és anyává képezi, s a kényelemszeretet utáni vágy a legszelidobb leánylelket is rabigájába hajtja, ha hiányzik a gondos verető.

M. H.

Fővárosi levél.

Budapest, október 28.

Midőn jelen sorok becses lapjában napvilágot látnak, idefent már javában járja az „ősi veres” évadja. Szegény szerkesztők, nem irigylem sorukak! — Már csak azoknak a százával érkező, érzélgően vizenyős költeményeknek papirkosárba vetéséhez is mekkora türelmet kívánatlik, hát még elővá-
 sukhoz.

Mélyen tisztelt szerkesztő ur is bizonyára gyönyörködhetik bennök: „a hulló-
 bokban, sűrű fuvallatban, hervadóknak ligetekben . . . pusztulásban . . . halálban stb.”

Még csak néhány szivrepesztő „Ah” meg „Oh”, minél több gondolattal, amelyek helyébe töltve régeptikusabb eszméket köphetnétek — és mindez egybeolvint és össze-
 rázva ugynevezett költemény alakjában

hoz tört suttogó hangokat. . . . Ajk ajakra
 forr, csendes csók cseszé ballasztik. . . .
 Talán most esküdtek örök lütséget egymás-
 nak a holt szülők sírja fölött, körül lengve
 ezek szellemétől

Hagyjuk őket —ők boldogok

A tömeg ritkulni kezd; a gyertyák és
 mécsek lassanként kialsznának. Néhány szomorú
 alak lézeng még itt-ott. Némely gyertya
 küzd még a homály ellen, egyet-egy lobban-
 a kiserítettetés sötétebe vész. Az élők eltá-
 vznak, a holtak pedig vissza foglalják bi-
 rodalmukat. . . .

Schäfer Károly.

Kistörténet a forradalomból.

(Baja.)

Itta: KAPELLER ISTVAN.

Minden nemzet történetében fordulnak
 elő oly mozzanatok, melyek hallatára még a
 késő unokák szíve is erősebben dobog, s
 melyekre azon nemzet fiait mindig büszkék
 lesznek.

A magyarok legújabb történetében,
 mely telve volt a szenvedések könyveivel, egy
 oly mozzanat azon idő, midőn a „Talpra
 magyar” egetverő szózatára az egész nemzet
 fegyverben állt, és megmutatta az ellene
 föltámadt népeknek, hogy a magyar nem
 korcsosult el, hogy még mindig azon nép
 lakja a Duna és Tisza teregét, melyekkel
 Árpád azt elfoglalta, melyekkel IV. Béla a
 második tatárjárást visszaverte, melyekkel a
 Hunyadiak nemcsak a hazát, hanem egész
 Európát, az egész kereszténységet védelmez-
 ték a tulnyomó izlam ellenében, a melyek
 Mária Terézia felhívásának, akkor, midőn

veszélyeztetni a közbiztonságot. Mikor alkotja
 már meg Csamegi szerkesztők gyönyörűségére
 az új paragrafust: „Aki ezentúl öszi verset
 követ el, k ö s z e s e n d h a b o r i t á s
 v é t e g é b e e s i k e b b b u n t e t é s e i 15-100-ig
 terjedhet hasonló versnek — előlvasásra
 szoritandó.”

Vigasztalódjunk, eljön erre is az idő. —
 Rájár a rud minden rosszra. Ez idő szerint
 például Budapestben a hazi urakat és a luter-
 szedelgőket püföletti hatalmasan a közvéle-
 mény; amazokat — mint a „rozant hús
 tragédiájának” lelkületen szerzőit, ezeket —
 mert könnyenbivőknek jó pénzért Bécaból
 rendelt nyereszámokát jószolgának. Hibába,
 a profétákat mindig félreisméri a halálunk
 társadalom.

A politikai élet idefenn most teljesen
 ezemetel. — Ott hagytuk el, ahol Szapáry
 miniszter garairozás nélkül tállala fite a hon-
 atyáknak az új költségvetést, amire Szallágyi
 Desző jegezte meg hamarosan, hogy ennek
 még folytatása is lesz. Mert akár van a bud-
 geten deficit, akár nincs, az csak szószabán
 felesleges jó, — léven ez már természeté a
 magyarnak.

Míg azonban a politikát csináló hon-
 atyák egy része nyugalomra, más része dele-
 gációra ment, s miatt a szerbek napról na-
 pnapra „átlépték a bolgár határt”, — ami azo-
 ban még megerősítetést vár, — addig a fővárosban a lefolyt héten az új városatyák
 körül összpontosult az érdeklődés, mely oly
 merveket ottott, hogy minden egyes város-
 részben ellenéges pártok alakultak: aszok,
 bagylok, fehér lovak s más efféle történelmi
 becses biró elnevezések alatt. A jelen vi-
 szorosság között még megérjük, hogy az új-
 rosházi tanácsotermző zolléi is nemesebb am-
 biczió tárgyává lesznek, — de meg talán azt
 is, — mint az már valahol a Sándor-utczában
 megtörtént, — hogy az újdonsült városi képv-
 viselő csupa szórakoztatásból mandatum
 helyett választói számláját fogja bemutatni.

Hogy a hétének hó krónikáját ahassam,
 meg kell még emlékezniem egy országot vilá-
 gát bámulatba ejtő eseményről. Ha azt
 mondanám, hogy a Gellért-hegyi citadellát
 kisdudovává alakították, hogy a lipótvárosi ba-
 zilikát az iparszarnok kupolájával fogják
 befedni, hogy a Hentzi-szobrot a bécsi mu-
 zeumba szállították, hogy a Magyar Állam
 szerkesztője jegyet váltott Rothchild Natá-
 líával — mindez könnyebben hihető, mint
 az a megtörtént tény, hogy bizottság tilt

TÁRCSA.

Lelkem lelke . . .

Lelkem lelke, barna kis lány galambom,
 Micsa nyugtom, nincs őjelem, se nappalom,
 Micsa elköltötél más hátrába
 Szegény lelkeim jaj, de is fáj, de árral!

Távol tőled, bu közt élek, csallagom,
 Hogy szerelmed talán soh-so birtalom,
 Eddi magam, hogy éreztem boldogok? . . .
 A könyvem patáknórára omlónak.

Barna kis lány, hogyha lelked nem szeret,
 Nem várok jót, nem kívánok egyebet:
 Éitem fája idő előtt roszsán ki
 S ne szorosan az is, lesem, se senki.

Lajos Gyula.

Holtak estéje.

Mily gyönyörű az est; a szellő halk sut-
 togással játézik a már-már lombtalanná váló
 fáknak koronái között. Az égen miriárdnyi csil-
 lág ragyog. Fenséges, lélekelmő minden. A
 harangok bus dallammal zúgnak. A tömeg
 fel-alá hullámzik az utcákon és a temető
 sírhantjai közt. Bámúlják a gazdagok pom-
 pával kitékő sírjait, nézik, mint hajlja fejét
 boldogult férje egyszerű fakerecszűjére és zo-
 kog, a szegény özvegy. A márvány kövek
 viszényét adják a síron égő ezernyi mécs és
 gyertyának. Az egész temető tiszárban úszik,
 az egész egy lángtenger.

Mily bűvös látványt nyújt a számlál-
 hatlan mécs és gyertyaláng; a füst, a mint
 a fák gyér lombkoronáját koldipallal veszi
 körül, melyen csak bagydatlan szűrődik át a

hold és a ragyogó csillagok fénye. Minden
 oly ünnepes és megragadó, de mégis
 elszomorító.

Hisz ma a holtak estéje van.
 Itt látható a város szegénye, gazdaga,
 nagya, apraja; mind tarka csoportozatokban
 vegyest.

Itt nincsen különbség. Mindgyék gyá-
 szol. Mindgyéknek van halottja. A gyerme-
 kek szület, a férjnek neje és viszont.

Mindgyék fölkeresi szeretettjei sírját és
 imádkozik lelkükért. . . . Hány forró ima,
 nehéz sóhaj szállt itt ég felé! Hány fogadás,
 hány eskü tételt! Ki tudná mind?!

Ott térdel a szegényes sir mellett egy
 halovány nő; kezai imára kulcsolvák, szem-
 ében köny ragyog. Elhunyt férjét sirajja.

Itt egy férfi ül; bánkódó arczcel te-
 tekint a sírhalomra; talán neje nyugszik itt . . .

Nem távol eektől néhány gyermek zo-
 kog egy kettős sírdomb fölött. Oly szivszag-
 gató est nézni. Szegény árvák! Meghalt szü-
 leiket siratják. . . .

Ez mind oly szomorú, megható . . .
 Gördülj le fuggony! Takard el Hűdes
 birodalmát! Hűdd nyugodjanak a holtak . .

Amott a temető szélén, hol a gyertyák
 ezernyi fénye az eathomályiál oszszeloly, két
 szomorúférg egymásba hajló ágai slakt két
 alak ül a padon. A mécs, mely szines üveg-
 falával kiserítettetés fénybe borítja a sírhantot
 s piros fényével tündériesen ragyogja be a
 párnák arczát.

Egymásra hajolják, karjaik körül öle-
 lik egymás derekát, firtjeik egymásba om-
 lanak.

Minden oly fenséges körülök, senki
 sem zavarja jelenlétével a magasztos
 csendet. Az enyhe alkonyi szellő csak néha

össze — a tapasztalás és tudományos akadémia megformálására. Az emberek annál-
vala tekintenek a mérész újkorra, mintha azt
látszóan kérdnék, lehet-e más célja is
egy tudományos intézetnek a pénzügytől és
megelőző végrendeletek örökösével való
perlekedés kivétel. Különös, szinte hiteltelen
és Trofent mégis csodálat kizáró művelni.
Vajon el fognak-e sülni!

Itt van a holtak napja, emlékez-
tetője az örök enyészeten. Kétszerte leha-
golóbb reánk nézve most, mikor szinte egyide-
jűleg elviesztjük szemünk fényét, az országos
kiállítás. A mit oly nagy erőfeszítéssel, anyai
kintartással építettünk föl, most gyermek
könyvelésig sietünk lerombolni. Egy hét
mulva a párját ritkító, eleven puszta, tar-
kabarka korzó megszűnik, a nagy sokkúkat
kristályvízre elapad, a tündéres villámámpák
kék kialszások és ismét ácsok veszik át bi-
rodalmukat. Ez a nyomozó ezres fogja el a
kiállítás minden látogatóját, talán még ama
szabadalmazott kékvérűeket is, kiknek tiszte-
letére a demokratikus ipar területén az ipar-
gróf külön arisztokraták széksort állítottak
föl. Siet is még egyszer mindenki buscunt
vanni a kedves helytől, mely az egész or-
szágra anyai dicsőséget hozott. Emléke ma
radandó lesz mindnyájunknak.

Füredi Miklós.

Rendelet

az Iparhatósági megbízottak vá- lasztási ügyében.

Az 1884. évi XVII. törvényekből ekt-
tatott ipartörvény 172. §-a értelmében az
iparhatósági megbízottak évenként újból levén
választandók, tekintettel arra, hogy ezen törvé-
ny m. a. október 1-én lépén életbe, a meg-
bízottak megválasztása a kezdet nehezségei
miatt országgyűlésre egyeztetve fogantatható
nem volt, miért is a végbéli, és részben az
ország egész területén egyöntúzi eljárás
követendő, az újra választások évfolyamú
szavalt és ezentúlra a napitári évi első napjára
tűzött ki.

Ennek folytán a jelenleg működésben
álló iparhatósági megbízottak működése —
történet legyen megválasztásuk akár a múlt,
akár a jelen év folyamán — a folyó év de-
cember 31-ig folytatni, és az újra választan-
dó megbízottak működése a jövő évi január
1-től ugyanazon év december 31-ig terjed.

Ezen egyöntúzi eljárásnak biztosítása
szempontjából a következőket rendelem:
A törvényhatóságok saját hatáskörükben
intézkednek arról, hogy az iparosok és keres-
kedők névjegyzékét minden városokban illeté-
gesség közzétegyék, legkésőbb az év október 31-ig
összeállítsanak és szokásos kihirdetés mellett
azon figyelmeztetéssel közzétegyék, hogy az
illetéges városban vagy községben közzéte-
nyél, hogy azok ellen felszólalásnak van helye.
Ily felszólalások mindig november
10-ig nyújthatók be írásban az illetékes II.
foku iparhatósághoz, honnan azok netalán
eszervevények kíséretében a II. foku iparha-
tósághoz haladnak nékiutján feltérjesztendő.
A II. foku iparhatóság ily felszólalás-
ok felett végérvényesen dönt és a névjegyzék-
ek a hozott határozatok szerint kiigazítandók.

A névjegyzékek mintája, külön az ipar-
osokra és külön a kereskedőkre nézve 1. a)
és 1. b) által mellékeltek.

A választók névjegyzéke ezek szerint
megállapítván, az I. foku iparhatóság
évenként december hó folyamára választási
napot től ki és a választási szabályszerű fo-
ganatosításáról gondoskodik.

A választás napja az illetékes városban vagy
községben legalább 8 nappal megelőzően a
választandó iparhatósági megbízottak számá-
nak megjelölése mellett, szokásos módon köz-
hírré tesendők.

A választandó iparhatósági megbízottak
kandidátus néve az 1885. évi ipartörvény
160., illetőleg 170. §-ai irányadóak.

Választó minden, az illetékes városban vagy
községben lakó iparos (kereskedő) kinek neve
a választók névjegyzékében bejegyzett; vá-
lasztandó pedig ezek közül az, a ki legalább
az a általam e célból már a múlt év folya-
mán megállapított adóimmutot fizeti.

A helyi I. foku iparhatóság székhelyére
vonatkozólag a múlt év folyamán a választ-
hatóság fogosított legcsekélyebb adóösszeget,
bármi okból meg nem állapítottam, vagy a
hol a változott helyi körülmény folytán a
megállapított adóösszeget is ajánlatosnak
mutatkozik, e részben az illetékes elsőfoku ipar-
hatóság a törvényhatóság útján hoztam halad-
ék nélkül javaslatot tesz.

A választás megtörténte és annak er-
ménye legkésőbb január hó folyamán, a szintén
mellékelt II. minta szerint a törvényhatóság
által hoztam bejelentendő.

Mihattartás végett megjegyzem, hogy
azon szabad királyi és rendezett tanácsú vá-
rosokban, a hol egyezsersimnd szolgálóri lak-
hó is van, az említett 172. §-nak megfele-
lően az ugyanazon városban lakó iparosok
(kereskedők) az illetékes szolgálóriok mellé szin-
ten 20–20 iparhatósági megbízottat választan-
tak.

Ily városokban a szolgálóriok mellé vá-
lasztandó iparhatósági megbízottak választása
iránt, a városi tanács a szolgálóriokkal egyet-
értőleg intézkedik.

Kilépő megbízottak újra választhatók.
Ezek után felhívom a törvényhatóságokat,
hogy az iparhatósági megbízottak újra vá-
lasztása iránt a fennbirek szerint és a meg-
jelölt határidők alatt saját hatáskörében éven-
ként olykép intézkedjék, hogy az újonnan
megválasztott megbízottak működésüket min-
dig január 1-én akadálytalanul megkezdhesék.
Budapest, 1885. október hó 4-én.

A minster helyett:

Matekovich.

Előleges szini jelentés.

Alólított szinigazgató mély tiszte-
lettel jelentem Bajai és vidéke nagyerődmű
szinművelő-pártoló közönségének,
miszorint jói szervezett és a jelenkor
műgyényeinek minden tekintetben megfo-
lélo dráma-, vígjáték-, népszinmű-
és operette szinművelővel november hó
6-án megkezdtem a előadásaim sorozatát
megkezdtem.

A társulat névsora. Férfiak: Zoltán
Gyula igazgató, jellenszínész. Szabó

Gyula, apa (rendező). Nyéki János, ko-
mikus (titkár). Pakay Mihály, kedélyes
apa. Viola József, népszinmű- és ope-
rettekes. Asztalos Sándor, operette-
mű. Bodó József, kardalos és festő.
(dizsmester). Vességi István, karmester.
Besenyei Lajos, szerelmes és társalgó.
Garami Imre, segédzsinész és kardalos.
Aradi Kálmán, segédzsinész és kardalos.
Miskolczy László, bonvivant és szeles
galavér. Bajkay Sándor, operette-tenor.
Szalay Benő, szertárnok. Szombathy
Vilmos, sugó. Kerestély János, Kovács
József, Horváth Adolf, Cséki Mihály,
kardalosok. Nők: Zoltán Gyuláné, társ-
algó és anya. Tolnainé Herminé, nép-
szinmű- és operettekesnő. Ács Irma,
fiatal hősnő és szende. Kovács Sarolta,
népszinmű- és operettekesnő. Nyékiné
Lujza, kemika és operettekesnő. Tol-
nai Mari, segédzsinész és kardalosnő.
Szabó Mariska, fiatal szende és ope-
rettekesnő. Kapos Agnes, Újvári Paula,
Kiss Mari, Tihanyi Kalicza, Tihanyi
Margit, Csékiné, kardalosnők. Gyermek-
szerepekre: Zoltán Ilonka.

Előadandó darabok: Fekete gyémán-
tok, Sabín nők elrablása, Egy csók a
sírban, Csigány Panna, Nóra, Buboré-
kok, Arany ember, Senki fia, Vadga-
lamb, Bízavörög, Arendás szidó, Sze-
lem és beszület, Denise, Petőfi élete és
halála, Vagyúrgos, Egy magyar huszár
köplár Bécében, Miatyánk isten. Operet-
tek: Koldusdiák, Rip-Rip, Udvoisic,
Kisasszony feleségem, Kapitány kisass-
zony, Kanári hercegnő, Nap és hold,
Boccaccio, Korneville.

Nagyerődmű közönség! Mielőtt elő-
adásaim sorozatát e hazafias érzelmeiről
oly jó hírnévnek örvendő nemes város
kebelében megkezdni szerencsés leendő,
biztat ama remény, hogy Bajai és vidéke
lelkes közönsége tekintve hogy műsoromban
a budapesti nemzeti és népszínházak
legjobb és legjelesebb darabjait vettem
fel, melyeknek összevágó előadásaival
iparkodni fogok a n. e. közönség műgyénye-
nek megfelelői a hazafias pártfogását ki-
érdemelni nem vonja meg tőlem eddig
tapasztalt szives pártfogását.

Együttal bátorkodom megjegyezni,
hogy szinművelő nem előleges biztosi-
tókál 15 előadásra bérletet nyitok,
melynek felkarolására azon ígéretem mel-
lett kérem a műért közönséget, hogy
részvéteért oly élvezetes előadásokban
részesülend, minőben csak a legtekinté-
lyesebb városok közönsége szokott, mert
egyedül törekvésem, hogy az által a
nemzeti színigazgató hitelt és becülést
is szerzek.

Bérletár 15 előadásra: Kőzárék 10
frt, zártkörű 7 frt. 50 kr. A bérletgyű-
tést személyesen fogom eszközölni, mire
nézve már november 1-én megkezdem.
A szini előadások megkezdését új
jelentésekkel fogom szives tudomásaira
hozni.

A mélyen tisztelt közönség szives
pártfogását kéri alázatos tisztelettel

Zoltán Gyula,
szinigazgató.

Hirdetmény.

Az 1884. évi XVII. t. cz. 141. §.
értelmében az iparpartestület kebelében meg-
alakult békéltető bizottság alapszabályait
a földmívelés, ipar és kereskedelmi nagy-
méltóságos miniszterium 1885. évi októ-
ber hó 9-én 53137. sz. magas leiratával
jóváhagyta.

Értesítendő tehát Baja város ter-
ületén lévő képesítéshez kötött mester-
séggel foglalkozó iparosok, segédek és
tanoncok, miszerint a fenti törvényczikk
176. §. értelmében az iparosok és a
tanoncok, segédek vagy munkások kö-
zött felmerülő azon sűrűlődések és vitás
kérdések, melyek a munka- vagy tanri-
szony megkezdésére, folytatására vagy
megszűnésére, annak tartama alatt fenn-
álló kölcsönös kötelezettségek teljesítésé-
re, a munka- vagy tanri-
szonyból keletkező kártérítési követelésekre
vonatkoznak, panaszalkat naponta reggeli
8 órától déli 12 óráig szóval vagy írás-
ban az iparpartestület hivatalos helyiségébe
(Tóth Kálmán utca, Olay-főle ház, kapu
alatt balra, első ajtó) bejelenthetik.

Megjegyeztetik, miszerint az al-
apszabályok 13. §. értelmében a től 6
hónap alatt esti 7 órákor, a nyári 6
hónap alatt pedig esti 8 órákor mindeu
hétfőn gyűlés tartatik, mely alkalommal
a felek előzetes bejelentés nélkül is
megjelenhetnek a bizottság előtt, peres
ügyük elintézésé végett.

Baján, 1885. évi október hó 25.

Az iparpartestületi elnökök.

K ü l ö n f é l é k .

— Jankovich Aurel főispán úr öbbs
napj távolélt után korunkbe érkezett.

— A magyar delegáció m. hó 22-én
Bécében tartott első ülésén elnökök dr. Haynald
Lajos bíboros érseket, a külügyi és nap-
lőbíró bizottságba Latinovics Gábor váro-
svezetesi orsz. képviselőt, a tengerész-
zeti és naplőbírói albizottságba Bende
Imre, újvidéki orsz. képviselőt meg-
— Szevdy Mátyás tév. bíró úr tisz-
teletére a Casinó díszes helyiségében búcaú-

világtáj felé azonban semmi sem gátolja a
szem róptét, mert nagy távolságra, a med-
dig a föld nem ölelkezik az éggel, rónaásig
terül el, melyen csak a dus vetés arany-ka-
lászai hullámzanak.

Ide is előkezett a rémhir: „A haza
veszélyben forog” s most apraja-nagyja el-
hagyja a falut, eszedes otthonát, hogy kar-
dal kezében hazáját megvédje; itt látjuk
bucuszni az anyát fától, ki meg gyermek-
nek nevezhetnének, az azon elszántság, mely-
lyel hazája védelmére siet, azon lelkesedés,
melyely a honvédsépkát felveszi nem mu-
tatná, hogy ezen gyermekben férfi sziv do-
g; itt bucuszik az anya, a hitves, a jegyes:
mindenkinek van valakije, a kiért remegnie
kell s mégis nőnk nem nehezítik az elváltat
gyöngye könyekkel, hanem ellenkezőleg buz-
ditották a harcra, a kintartásra.

Az újoncok között leginkább tünik ki
egy körülbelül 23–24 éves fiatal ember
deli termé, szép alakja által; különben
egész megjelenésében van valami, mi őt az
első pillanattól kezdve érdekesebb teszi, a mi
rokokszenvet kelt az emberi szíven. Tekin-
tete a bánatot, fájdalomt fejezi ki; s most
miután már felcappolt honvédek, az egész
falut még egyszer — talán utoljára — át
akarja járni, hogy azon helyektől, a melyek
előtérre befolyással voltak, melyek látták őt
mint játszó gyermeket, melyek ifjúsága min-
den boldogságának, fájdalomának, csalódás-
nak és reményének tanúi voltak, búcsút ve-
gyen. Így ér ki a faluból, hogy szívének is
búcsút mondjon, kik mélyen a föld alatt, a
temetőben, nyugszanak; de ő, meg fogják
érteni azért minden szavát s alakukat fog-
ták onnan felülről reá vülden.

A mint így, gondolataiban elmerülve,

kiér a temetőbe, szílei sirhalmaán egy ifju
leány térdelt; fejt az egyszerű keresztjára
hajta, melyet szőke haja, mely sűrű tür-
közben hullámzik alá, egészen eltakar; karesu
termete, minő csak egy Phidias képzől te-
hetségében születhetik, egészen a kereszthez
simul; midőn a lépések zaja őt feliasztá,
fejt felemeli, s csak akkor láthatná meg
szép kék szemét, melyekből a szendeség, a
nőieség sugárzott s melyekben a nyári ég
tiszta kéjét véled feltalálni.

„Rózsát te itt? szolt az ifju. „Atyád
akarata ellenére?”

„Igen, Dezső, tudtam, hogy te el-
fogsz jönni, s még egyszer akartalak látni
még egyszer akartam halani tőled, hogy
szereztes, a bár atyám megtiltotta, hogy ve-
led beszéljek, bár ő téged, midőn kezemet
megkérted, visszautasított, megbántott, még
egyszer akartam mondani, hogy szeretlek,
hogy szeretni foglak örökké, hogy a tied
leszek. Ne szakíts félbe! Tudom mit akaraz
mondani, hogy atyám sohasem fog hásszá-
gunkba egyezni, mert te, az ő fellegása szer-
int szegény vagy, és én, amint mondják, a
falu leggazdagabb leánya vagyok; de te nem
ismered atyámat, ő szeret engem a kéz ér-
tem mindent megtenni. Ha látni fogja, hogy
szerelmem áhatatos, végre belenyugzik.
Hisz ő maga mondta, „leányomat boldog-
nak kell látnom” és lehetek-e nélkülöd bol-
dog? — —

„Lásd, midőn jöttél, épen szíleid sirhal-
maán imádkoztam, kértém az Isten, hogy a
tied lehessen, anélkül, hogy szíleim haragját
megmorra vonjam és akkor, úgy tetszett
nekem, mintha szíleid feleltél volna, hogy
az Isten kérésemet meghallgatta.”

Egy ideig némán állt ott a pár egymást

átkarolja, míg a mély csendet dobergés
nem szakította félbe.

„Ez a jel az indulásra! Mennem kell.
Gondolj néha rám is, ki oly forró szeretet,
hogy még a sir, mely midőn érzelmet emyelt,
sem lesz képes színdemet eloltani. Isten
veled!”

„Isten veled! Nálad leszek mindenkor,
mindenhol, mindig; s ha majd visszatérsz
csendes falunkba s szerelmem nem változott,
akkor a tied leszek! Gondolj mindig arra,
hogy szíleid nekem megmondták, hogy egy-
másét leszünk.”

Langy szellő rezgett meg a szőlők
halmvából eredt fát, mintha ők kiterjesztvén
karjaikat áldásukat adnák ezen frigyre.

Néhány nap a fentemített események
után egy kis osztrák csapat érkezett a fa-
luba, mely a hadserg zömének előbőrsét
képezte. Rózsá atyjához két fiatal tiszt
szállásoltatták.

Az egyik, Lang kapitány, magas, erő-
teljes alakjánál fogva már katonának te-
remtve, alatrólóló iránt durva, fölbelvölő
iránt azonban annál alázatosabb; a másik
báró Hohenfels, ki magas rangú és gazdag
családból származott ugyan, de kicsapongó
életénél fogva egész örökségét már elfe-
szelre és csak üldözői elől akarván menekü-
lni, lépett be a hadsergbe.

Hohenfelsnek is feltűnt Rózsá szépsé-
ge, de még inkább gazdagsága, s ezért azt
gondolván, hogy ezen hatalmas időt, melyet
a faluban kell töltene, nem töltheti el
jobban, mintha Rózsának szerelmét val
megéri atyjától, — hátha kedve a sze-
remsé — így mindjárt pénzvárából is ki-
lész segítve.

Egy szép délután, midőn semmi teendők
nem voltak, Hohenfels megkérte Rózsá
kezeit, felhívván atya előtt szép állását,
gazdagságát, báró címét és végre Rózsá
iránti nagy szerelmét. Rózsá atya perze
nagyon csudálkozott, hogy az ő leánya ily
nagy szerencsésre jutott, hanem azért leá-
nyának kezét mégis csak megtagadta a bá-
rótól. Ő, ki testestől-lelkestől magyar volt,
annak adja leányát, ki hazája alkotmányá
ellen küzd? Nem! Soha!

Most meg Hohenfels csudálkozott, hogy
egy paraszt — bármily gazdag — leányát
nem adja egy bárónak. Szép reményei, hogy
majd Rózsá horományából hitelezést kifizeti,
kudarczot vallottak. S ez még inkább inge-
relte őt s azonnal elhatározta, hogy adott
alkalommal elarolja a leányt, remélvén,
hogy végre mégis bele fog nyugodni az atya
leányának ily nagy szerencsésébe.

Az alkalom nem késett.

Néhány nap mulva Hohenfels határo-
zott parancsot kapott, hogy kis csapatával
baladéktalanul a főserghez, mely több mért-
földnyi távolságban táborozott a fatulól,
csatlakozzék s hogy a környéken portyázó
kisebb-nagyobb csapatokat is magához vegye.
Hohenfels először nyugodtan távozott késő
délután a faluból s a falu népessége a leg-
nagyobb örömmel látta vendégének elvonu-
lását és most bosszu idő óta mindenki nyu-
godtan bújta le fejét, hogy a napi fáradsá-
kát kipihenje. Ejjel azonban, midőn már min-
denki nyugodott, Hohenfels, néhány megbiz-
ható emberével visszateért a faluba s egyene-
sen Rózsá házába tört, a melynek minden
zugát ósmervén, minden akadály nélkül ra-
bolta el Rózsát, kinek még segély-kiáltásra
sem maradt ideje. S innen egyenesen tábo-

estély tartott m. hó 30-án. Nagyszámú jó barát gyűlt össze, hogy szövegetek, tiszteletének kifejezést adandó az estét együtt tölték el. A kifogásolónak jó kevé szegény Dankó Gábor telkesítő névtávját megéjelt együtt tartotta a társaságot. Vacsora alatt Scultély Zsigmond aljárásról köszöntötte fel és sorban a távozó Szondy Mátyást, majd Szurely Lipót és Dr. Nikoláburger Károly éltették a távozót, ki melyen meghatva mondott köszönetet. A távozonak, ki hosszú ideig tartó működése alatt a közönség tisztán tiszteltet vívta ki, szerencsét kívánunk új állásában.

— A főgymnasiaumi ifjúság segélyező-egyesülete október 21-iken tartotta első alakuló közgyűlést s folytatva 25-ikén az intézeti igazgató vezetése alatt. Az ifjúság a nmit. vall. és közokt. m. kir. magas Ministerium által 1882. év február 6-án 4104. sz. a. jóváhagyott alapszabályokból, meggyőződött arról, hogy a szegény sorsu tanuló segélyezésére, a háromezer forintot meghaladó segélyügyi alapoként szabályszerű kezelése méltó tárgya a közérdeklődésnek: épen azért nagyon élénk részvétel és szép számmal jelent meg a közgyűlés. A közgyűlés megemlékezett a mult évek szerencsés eredményéről, a tagok buzgalomáról, dr. Platz Bonifác segélyügyi felügyelő ur lelkes munkásságáról, az egyesület jótöredéit, a nagyérdemű „Bajai Takarékpénztár” kegyes jóindulatáról, a szegény ifjak segélyügyi alapokéjé 5%-os kamatot élvez s ezenkívül évenként megkülönböztetésben részesül. Megbeszélést tárgyalt képezte az alapszabályok egy pontjának módosítása: egyhangú pártolásra talált az indítvány, hogy a pártoló tagok díja egy forint, a rendes tagok 50 krajczárra szállítassék alá; közlekedéssel elhatározottak, hogy fölszólítsák dr. Platz Bonifác urhoz a segélyező-egyesület felvételgostásáért, s négy évi buzgó vezetéseért köszönő irat fog intézteni. Megválasztotta a közgyűlés a választmányi tagokat: Szurely Oszkár (titkár), Juhász Károly (pénztárnok), Athanackovics Lázó, Dimitrijevic Milán, Müller Ferenc, Rosinak Miksa, Guttman Lajos és Zsigmond, Kobelrausch Ferenc (ellenőr), Nemeth Béla (főjegyző), Ungár Miksa, Reich Ador, Szurely Lipót (aljegyző), Vaczky Dezso, Deutsch Dezso, Számuel József, Strasser Mátyás. A közgyűlés szöpreményekre jogosító kezdet után lelkesedéssel szöszöltös s átengedte a helyet a választmányának.

— Öngyilkosság. P i u k o v i c h K á l m á n, postásztit a helybeli postahivatalná, folyó évi október hó 26-án agyonlőtte magát. Tattónak oka ismeretlen. — A hivatalában megéjelt vizsgálat mindent rendben talált. — A hatali öngyilkost október hó 28-án délután 4 órakor temették el nagy közönség részvételével. — Béke poraira!

— Hymen. M a n d i M ó r folyó évi november hó 17 ik napján, délután 3 órakor vezeti ólharhoz a helybeli úr. imaházban Deutch Adél kasszonyt.

— A helybeli est. Ferencz-rendiek templomában mult csütörtökön kezdődött ünnepélyesség vasárnap este körmenettel véget érték, melyben legalább is másfél ezer ember vett részt.

rába vitte, hogy másnap egy rokonához küldje, ki már hosszabb idő óta Magyarországnak lakott.

Másnap reggel összedevén a közel-fekvő faluban tanyázó örséget egy kisebb városkában pihenőt tartott, midőn egyszerre hírdül hozák neki, hogy az egész város körül van véve honvédek által. Alig hogy a hírnök jelentést megottette, már hallatszott a honvédek „Éljen a haza” kiáltása s mindjárt utána a puskák ropogása jelezte, hogy a harc már megkezdődött. A zavar, melyet ezen hírtelen, nem vélt támadás okozott, leirhatlan s így sikerült Rózsának megszökni, ki mindjárt a honvédekhez szögdött. Ő is fegyvert ragadott és küzdött a . . . hallalért! egy gondolat vezérelte, föltalálni a harcban azon embert, kit őt örökre elszakította mind-azoktól, kiket szeretett, ki elrabolta legfőbb kincsét becsületét, ki istentelen kezekkel minden boldogságát földolta; ezen embert kereste ő, hogy vele megküzdhesen és aztán meghaljon.

Már-már lankadt ereje, midőn egy kiáltás, mely az egész honvédség ajkairól hangzott el, a „zászló, a zászló” a fél győzelmet kiragadta volna a honvédek kezéből; ezen egy kiáltás Róza egész lelkét átjárta, látta, hogy a honvédség, mely eddig a nagyobb számú osztrák csapatot kifelé szöziott a városkából, csüggeni kezd. Egy percz alatt meg volt terve, látta, hogy azon tudat, hogy meg küzd sorkában a honvédek bátorágra, kitartásra buzdítja; tudta, hogy ha ő ront azon csapatra, mely győzelmeinek fél tudatában körülfogta a magyar zászlót, az egész honvédség példáján buzdulni fog s még nagyobb dühvel fog az ellenségre rontani, tudta, hogy a honvédek nem fogják másra

— A városi bizottság tagok válasza iránt élénk mozgalom indult meg mindhárom kerületben s mint halljuk ma mindenütt gyűszelnek.

— Ujjeli látogató. N. L. kéményapróbés Ferencz utca sarkán néh. hazának udvarában folyó hó 31-én, éjletlenül 1 órakor valami jómalad baronni vagy fa után nézett, de az arra czirkáló Matkó János rendőr miatt „munkához” láthatott volna, ebben megakadályozta. Ha a rendőrök ketten lettek volna, úgy bizonyára sikerül az illetőt elfogni.

— Zoltán Gyula-jól szervezett szüntárolata, mint a kibocsájtott szíjteljesítésből értesültünk, november hó 6-án városunkba érkezett. Ez alkalommal felvilágosított közönséget, hogy az érkező szüntárolatot egy kissé nagyobb pártolásban részesítse, mint legutóbbi Aradiét. Ha tudunk 5 heten át naponként Cirkusba menni, akkor ne feledkezzünk meg a szüntárolat s nem, hanem pártoljuk őket is legalább fél t u g y m i n t a z o k a t, s ő k bizonyára meg lesznek elégedve. Ellenestében bizony megérjük azt, hogy városunkba neessék hogy valamirevaló, de még a legrosszabb társulat sem fog jönni, hogy tehát mindezt elkerüljük és a szegény városunkat ne érje, szükséges, hogy a bérlet aláírásában a t. közönség minél számszerűsáiban részt vegyen.

— Halálozás. Balogh Aajos szingazgató a mult hetén halt el Pápán. A szünési pályán 41 évet töltött. Ebből 26-ot mint igazgató élt át. Városunkban is többször megfordult.

— Az új bor. Gajdosci Gáspár kovács segéd m. hó 29-én oly részeg volt, hogy a főtörén szinte botrányt okozott magaviseletével, miert is a rendőrök őt bekísérték.

— A kik nem akartak vámot fizetni. Mult hó 25-én esti 2/4 óra tájban Sz. István felől 2 kocsis jött s azokon több becstel ember volt, s midőn Komlósi Ferencz vámos intett nekik, hogy álljanak meg, ők annál inkább sebesebben hajtottak s vámfizetés nélkül igyekeztek a vámosat át juttatni. Midőn már egészen a sorompónál voltak, a vámos a sorompót lebézta s így megkeletelt állniuk, mire ők oly dühösek lettek, hogy Komlósinak rohantak s jól megköltözték, a lárma a vámos neje is kiszaladt, de az atyafák azt is agya főbe kötözték. Ezalatt Komlósinak sikerült kezeik közül magát kiszabadítani, s kiharozta puskáját s egyet a levegőbe lött, mire a szomszéd honvédlaktanyából néhány honvéd oda futott, s a dühöngők közül egyet letartoztattak. Míg Komlósi a rendőrségnél jelentést tett, s a rendőrök kimentek, addig a letartoztatott dühöngő egy honvéd szakasz vezető eleresztette anélkül, hogy nevet vagy illetőségi helyét megkérdte volna. Puhatólás folytán sikerült azonban megtápnai, hogy az illetők szemérmek voltak. A vizsgálat ellenök folyamatosan van.

— Gyilkosság. Rigyczán m. hó 28-án Miskovits Gy. kocsárosost szöbjában, az ablakon keresztül ismeretlen tettes est 7-8 óra közt agyonlőtte. A tettes kipuhatolása iránt erélyes intézkedés tétetik.

— Rabló világ Bácskában. A hire járt e napokban, hogy Borsod táján fegyveres rablók garázdálkodnak, s hogy Tomonvona bérlett agyonlőtték volna. Szerencsére a hire valótlannak bizonyult. Tegnap pedig

hagyni, mert szögyenlenék, hogy egy nő elhagyta, hogy mig egy nő a zászlóért életét adta, ő k kik megcsküdték a zászló megvédésére, tetlenül néztek, mint vitték el az osztrákok győzelmük jevényét.

Ott küzd ő elől s mig a honvédek önkénytellenül, mintha parancsnokuk volna, követték őt a legnagyobb elkeseredéssel folytatott harcba, addig az osztrákok, nem lévén ily jelenethez szokva, folytonosan hátráltak.

Már csak néhány ember küzd a zászló mellett, midőn meglátja azon embert, kit a harc elejétől kezdve kerest, Hohenfelst.

„Végre megtaláltalak! Gazember! Véd magad! Vagy én, vagy te!”

Hohenfelst, ki e jelenetnek nem volt előkészülve, s kit a düh, hogy egy nő őt az egész sereg hallatára gazembernek nevezte egészen megvart, ügytelenül védte magát.

Sokáig küzdenek egymással. Végre Hohenfel meglátta sebet hapván, ingadozni kezd, de még öszszeszedi végső erejét s kardjával Rózsát átdó.

Ekkor érkezik oda egy fiatal honvédtiszt, kinek arcán több forradás látszik, maga több sebtől van elboritva, mellén pedig különféle érdemkeresztet díszlenek. Midőn meglátja azon leányt, azon egyedül lényt, kit a földön szeretett, s ki őt viszont szeretett, ki egyedül vigasza volt életének eddig lefolyt bajai között, kiben egy személyben egész szeretete, minden boldogsága, reménye összpontosult, kire korán elhalt szüleinek szeretetét ruházta, ki mindene volna, a min csak és földön a szeretet szent kötelékével csun- gunk, midőn meglátja vérző kedvesét, féjdelmiben csak nevet tud kiejteni s aztán sírva ráborult a haldokló kedvesre.

azon hír terjedt el, hogy a fegyveres rablók Latinovis Ernő gyalogpótlását támadták meg. Mi igaz e hírből még nem tudjuk, de felvilágos az államrendőrség figyelmét, s bizszós, hogy gondos ellenőrzés által azon vidék nyugalmát biztosítani fogja.

— Ujjlekről egyik fővárosi nagy naplaponak a többek közt ezeket írta ottani levelezője: . . . Ujjlekrén nyitlan beszélis, hogy F. . . . hivataloskodása alatt a városi adóhivatal. a polgárság mintegy 20,000 forinttal többet fizetett be különböző adók és illetékek címzén, mint rendszeren, azaz: a város 20,000 forinttal károsított meg stb.”

— Matlekovics Sándor államtitkár, kiállítás ének, az öszsz kiállítások a következő körlevél intezése: „Értesítem a címet, hogy az orsz. Általános kiállítás f. 6. november hó első napjaiban záratik be. A kiállítás első részét a szabályzat értelmében (19. §.) a kiállítás tárgya a kiállítás kezdésé után 14 nap alatt elévén távolodandó, felhívom a címet, hogy kiállítás tárgyait folyó évi november hó 5-20-át személyesen vagy megbízottja által szállítsa el. Miután pedig az általános szabályzat 10. §-ának végbe kezdése szerint a kiállítás által fizetendő költség utolsó részlete a tárgyak elszállítását előtt okvetlenül megfizetendő: felhívom címet, hogy a részere már megküldött „lezámlólisták jegyzék” szerint az orsz. bizottság javára mutatkozó egyenleget, a mennyiben azt eddig még nem fizette volna, a magyar orsz. banknál, mint a kiállítás pénz kezelésére megbízott intézetnél, a szabályzat nyilvántartás eszközölhetése végett legkésőbb f. 6. okt. hó végéig fizesse meg. A tárgyak elvitele csakis a kiállítás számvevősség által aláirt s az öszsz költség megfizetésére néve kiadott igazolvány alapján lévén eszközölhető, felhívom, hogy ezen igazolványnak kiváltása iránt az orsz. banknál teljesített fizetést követő napokon az igazgatósági épületben Ebersz Károly főszámvevő urnál l. emelet l. sz. e. alatt, folyó évi október hó 25-ikélt kezdve (déléltől 9-12 és délután 3-5) óráig jelenkeztek. A tárgyak elvitelénél ezen igazolványt kivül még az illető eredeti bejelentés is felmutatandó, mely utóbbi aztán, mint a tárgyak átveletél igazoló okmány, a kiállítás igazgatósága felvisszatartatik. A mennyiben a kiállítás tárgyak a kiállítás kezdése után 14 nappal a kiállítás területéről el nem szállítatnának ezen tárgyak további kezelésére a következő eljárás rendelkez el: a) azon el nem szállított tárgyakat, melyek után a „lezámlólisták jegyzék” szerinti öszsz költség az országos banknál nyilvántartott, az országos bizottság által ez ránt megküldött szállító a kiállítás költségén és veszélyére fogják elszállítani; az orsz. bizottság károk esetén azonban sem hiányos comagalás sem egyéb tekintetben felelősséget nem vállal, b) azon tárgyakat, melyek utóbb az öszsz költségek f. évi november 20-ik ki nem egyenlítették, nyilvántartás árverésen — etleg a becsereteken alól is — el fog árvereztetni. A befolyt vételár első sorban a kiállítás költségén, részere megküldetik. A mennyiben a befolyt vételár az öszsz költségeket nem fedezné, az orsz. bizottság fenntartja magának a kátralekcs tartozására a további lépéseket.

— Kiállításí zárúnnepély. A budapesti országos kiállításnak f. 6. november hó 4-én déléltől 11 órakor végbe menő ünnepélyes beüzéreszete alkalmából a m. kir. államvasutak öszsz állomásán, — kivéve a zakány-bátaszéki vonal és az arad-temesvári vasút állomásait — az 50%-al mérsékelt kiállításí menettéri jegyek sors- és beletéj-nyeltek nékül — az ezen jegyekre néve fennálló egyéb határozományok épségben tartása mellett — f. 6. október hó 31-től kezdve november hó 4-én déli 12 óráig fognak kiadatik.

— Megjelent a „Pollas” kiadásban és dr. Berényi Pál szerkesztése mellett a „Művészeti szemle” kritikai folyóirat 3-ik száma érdekes tartalommal. Előzetési ára, negyedévre 2 frt, félre 4 frt. Megjelent havonként negyzer — egymint minden hó 1-én, 8-án, 15-én és 23-án.

Felkarolva a nagy közönség kegye által ma már legkedveltebb hárszerre lett a kellemenek a jótékonyan ható Brandt R. gyógyszerésze-féle újvájci lada. A ki szökrökében, vértululában, fejféjában, sormorjában stb. szenved, jobbat nem is tehet, mint ha egy kísérlettel meggyőződés szeres e lada. Minden valódi dobozon (a gyógyszerárban 70 kr kapható) csöjgyjűl: egy fehér kereszt vörös mezőben s Brandt R. névalírása látható.

Patkószögek.

Szigora érdekes. De úgy egy kancsi mádr es kasszony, talán párosok? — Isten menie ura, a mama szemüffle mezzelni viszonyt nem tar a háznál — volt a találat felől.

— Nos, Kunrádi barátom, kérdi a háziaszony az asztalnál ülő vendégtől, mikéttől iszik önök ez a birka-pörkölt?

— Pompás, Pirkó né komám-asszony, igazán pompás! Már az igaz, ily birkalet csak jó csalásban találhat az ember.

Érdekes eset. Három híres orvos beteg mellett áll és tanácsok. Midőn távoznak, a beteg becagont szöjgált.

— Te kísérlet ki az urak, nemde Jancsi? Mond csak, mit beszéltek?

— Nem bírtak meggyezni! Erre az a kital, kopasz azt mondá két társának, hogy legyenek türellemmel, rövid idő múlva a boncolás majd tudatja velök, hogy mi baja volt!

Szerkesztői üzenetek.

J. F. Wain. „Mintyán”. „Pényes csilag tündökölve . . .” „Suttogva hómöpgyök . . .” című verset nem közlhetük.

F. M. Budapest. Jövő számunk hozza. Sz. J. Jászladány. Legközelebb közöljük.

Heti naplár.

NOVEMBER HÓ (30 NAP)

2 Hétfő	Halottak napja	Holdféltársa
3 Kedd	Pírmiu p.	Ujjhód 6-án
4 Szerda	Borom. Károly	10 óra 19 p
5 Csütörtök	Imre hercz.	e, hideg sze-
6 Péntek	Lenárd	les napokkal
7 Szombat	Engelbert	s éjkekkel.
8 Vasárnap	B.-asz. o.	

AZ ELSŐ OS. KIR.

DUNAGÓZHÁJÓZÁSI TÁRSULAT

MENETRENDJE.

Érvényes 1885. nov. 1-től további intézkedésig

SZEMÉLY-HAJOK:

Budapestre: naponta délután 3 órakor.

Mohácsra: naponta este 8 órakor.

POSTA-HAJOK:

Bajáról Budapestre: kedden, csütörtökön és vasárnap délután 5 órakor.

Bajáról Orsova-Gácsra: kedden, csütörtökön és szombaton délután 3 órakor. Éjje-állomás: Bezdán.

* Mutatvány a „Magyar Hírlap” Magyar Hírlapjának Szerk.

Vasuti menetrend

Bajáról—Szabadkára.

Bajáról indul naponként kétszer d. e. 10 óra és 13 perckor és este 7 óra és 14 perckor.

Üzleti tudósítás.

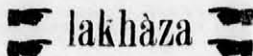
	Baján, 1885. okt. 28
Buza uj	7.20
Zab	5.85
Árpa	5.20
Rozs	5.80
Rukoricza uj	3.70
Bab uj	7.—

Az árak 100 kilogr. után.

HÁZELADÁS.

Alulírottak Baján, a régi fürdő-utczában 383. szám alatt lévő

szabad közből eladó.
Bővebb felvilágosítással szolgál
Karloviás István

Feladó szerkesztő:
CSERBA FERENC.

A LEGJOBB
CZIGARETTA-PAPIR
a valódi
LE HOUBLON
Gyártó gyárműhely
CAWLEY és HENRY-éi Párizsban.
Utánasoktól mindenképp óvatik.

A cigarettá-papír csak akkor valódi, ha minden egyes lap LE HOUBLON bélyeggel és mindenik lapján az alatt álló valódi jeggyel és aláírással el van látva.

11, rue de Metz, PARIS

Gyökores gyógyítás!

Szenvedőknek, támaszkodva a 10 éves sikerre, visszaesés nélkül a mai napig. Tökéletesen tájékoztató füzetek 50 kr-nak bélyegekben való melléklése után kapható

Dr. ph. Boas, Westliche Gröningerstrasse 33 Frankfurt a. M.

Bérbeadás.

Bácsmege, Rigyicza község határában levő külső majorsági birtokomból 1012 hold szántó föld, 65 hold kaszáló, 301 hold legelő, összesen 1378 catastralis hold, egy tagba, a rajtok levő épületekkel együtt, a most jövő **1886-ik évi januárhó 1-től** a bérlő tetszése szerinti időtartamra bérbe adatik. Idevonatkozó ajánlatok **Kovács József**-hez, mint tulajdonoshoz Rigyiczára (posta helyben) intézendők.

Ikt. sz. 8144.
1885. tkvi.

Hirdetmény.

A bajai kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság részéről közlé tételük, miszerint a szabadka-bajai szárnyvasut számára az alább megnevezett határokból kisajátított területekről elkészített összeírás, térkép és egyedi kimutatás hitelesítésére a helyszíneire a következő határnapok tüzetek ki, ugymin:

Kunbaja pusztára nézve 1885. november hó 18-án d. e. 9 óra	} a bács-almási indóháznál.
Bács-Almás községre nézve ugyanaznap d. e. 9 óra	
Borsód községre nézve 1885. november hó 19. és 20-án d. e. 9 óra	} a bikityi indóháznál.
Bikity községre nézve ugyanakkor	
Baja városra nézve 1885. november hó 21-én d. e. 9 óra	a bajai indóháznál.

Az érdekeltek jogában áll, a hitelesítendő munkálatokat a telekkönyvi hatóságnál a kitűzött határnapok alatt megtekinteni.

Az érdekeltek elmaradása a hitelesítést nem gátolja.

Az érdekeltek végre felhivatnak, miszerint netalán észrevételeiket a fennebbi határnapon a bizottság előtt előterjesszék, különben a kisajátítás és a felvett térfogat, úgy a feljegyzett szolgálalmak s jogosultságok iránti kifogásaik többé tekintetbe nem jöhetnek.

Együttal felhivatnak mindazok, a kik a fennebbi határokból a szabadka-bajai szárnyvasut számára kisajátított területekért járó és az egyedi kimutatásban kitért kártalanítási összeg mennyiségére nézve ellenvetéseket tenni akarnak, vagy ezen összegre bármi ezim alatt igényt tartanak: ezeket 1885. évi november hó 30-ig ezen telekkönyvi hatóságnál annál bizonyosabban bejelentsek, minthogy a később jelentkező észrevételeire s igényeire semmi tekintet nem lévén, a kisajátítási és kártalanítási összeg annak és azon mennyiségben fog kiadatni, a mely összeggel az az egyedi kimutatásban ki van téve, a bekebelezett vagy felülkebelezett tételek pedig ezentul a kisajátított területéről hivatalból le fognak töröltetni.

Az összeírás, térkép és egyedi kimutatás a telekhivatalban betekintheők.

Kelt a kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóságnál.

Baján, 1885. évi október hó 15-én.

Rác,
kir. járásbíró.